

Arrest

nr. 77 167 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 januari 2011, verklaart er zich op 24 januari 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 13 december 2011, verstuurd op 13 december 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaring bent u een Pakistaan uit Jhelum in Punjab District in Pakistan. U woonde in Jhelum samen met uw ouders. Vijfentwintig jaar geleden trok uw vader naar Karachi om daar financieel een beter leven op te bouwen. Tien jaar geleden volgden u en uw moeder. U studeerde tot de zevende

klas in Karachi en deed dan een vijf tot zes jaar niets. U was dringend op zoek naar een job en in 2007 begon u te werken voor MQM-H (Muhajir Quami Movement Haqiqi). U deed allerlei taken voor die partij: posters plakken, pamfletten uitdelen en ander publiciteitswerk. In het begin van 2009 kreeg u problemen met leden van MQM Altaf (Muttahida Quami Movement Altaf). Op 23 maart 2009 trouwde u met uw vrouw in Lahore. Toen zij zwanger raakte stuurde u haar naar Jhelum bij een tante omdat het daar veilig was voor haar. Bij de geboorte van uw dochter, op 12 oktober 2009, keerde u terug naar Jhelum. Daarna kwam u terug naar Karachi. In oktober 2010 kwamen er leden van MQM Altaf naar het hoofdkwartier van MQM-H. Daar ontstond ruzie en er werd ook geschoten, maar u kon ontkomen. Daarna bent u gestopt met werken voor MQM-H en ging u werken in een fabriek. Op 20 december 2010 verliet u Pakistan. U reisde via Iran en Turkije naar Europa. Op 22 januari 2011 kwam u aan in België en op 24 januari 2011 vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legt u een brief voor van de fabriek waarvoor u werkte."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u Pakistan diende te verlaten omwille van problemen met MQM Altaf (Muttahida Quami Movement Altaf). Uw lidmaatschap bij MQM-H (Muhajir Quami Movement Haqiqi) is immers ongeloofwaardig. U hebt geen enkele kennis over MQM-H: u weet niet waarvoor de afkorting MQM staat, u weet niet wanneer MQM-H opgericht werd, u verklaart dat MQM-H altijd bestaan heeft als een aparte partij terwijl MQM-H in het begin van de jaren negentig afsplitste van MQM, wat nu MQM Altaf genoemd wordt (blauwe map, punt 1), u weet niet waarom MQM opgericht werd en u verklaart dat MQM zich richt op alle mensen terwijl het een partij is die opgericht werd om de specifieke rechten van Mohajirs te verdedigen (blauwe map, punt 2), u weet niet in welke mate MQM-H verschilt van MQM Altaf, u weet niets te vertellen over Afaq Ahmed, de oprichter van MQM-H, terwijl deze persoon de laatste jaren in de gevangenis verbleef, u informeert zich niet over de politieke actualiteit van MQM-H (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Uw gebrek aan kennis is onbegrijpelijk gezien u verklaart dat u posters ophing en publiciteitswerk deed voor de partij. Toch kunt u niets over de specifieke standpunten of partij-ideologie van MQM-H vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 5). U verklaart dat u zich aansloot bij MQM-H, enkel en alleen omdat u geld wou verdienen en dat u niets verteld werd omdat u slechts werkte op laag niveau (zie gehoorverslag CGVS, p. 9), maar dit is geen excuus om niets te weten over de partij waarvoor u werkte, zeker gezien uw publiciteitswerk. Het ondermijnt bovendien uw politiek profiel. Bovendien is het zeer merkwaardig dat een Punjabi afkomstig uit het noorden van Pakistan en die niet het Urdu als moedertaal heeft zich aansluit bij MQM-H. MQM-H is namelijk een politieke partij die opgericht is door en voor Mohajirs en verdedigt de rechten van de Mohajirs, de Urdu sprekende bevolking van Pakistan (blauwe map, punt 2). Gezien geen geloof gehecht kan worden aan uw politieke profiel verdwijnt ook de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u problemen ondervond omwille van uw politiek profiel. Bovendien is uw vrees voor problemen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Karachi ongeloofwaardig. Ondanks dat u verklaart dat uw problemen in Karachi begonnen rond begin 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 6) keerde u samen met uw vrouw terug uit Lahore naar Karachi na uw huwelijk op 23 maart 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), keerde u samen met uw vrouw en kind terug uit Jhelum naar Karachi na de geboorte van uw dochter op 12 oktober 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) en woont uw familie nu nog steeds in Karachi (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Dit ondermijnt, zoals de argumenten hierboven, de geloofwaardigheid van uw relaas en bovendien ook uw vrees voor de algemene veiligheidssituatie in Karachi. Wat er ook van zij, er is geen enkele reden waarom u en uw familie niet zou kunnen terugkeren naar Jhelum indien u de algemene veiligheidssituatie in Karachi vreest. U bent afkomstig uit Jhelum in de Punjab Provincie en u hebt daar tot tien jaar geleden gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U verklaart dat uw familie verhuisde wegens financiële problemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Dit wijst erop dat u geen problemen van andere aard kende in Jhelum. U wijst er zelf op dat u uw vrouw naar een tante in Jhelum terugstuurde tijdens haar zwangerschap en u bevestigt dat u dit deed omdat ze daar veilig was (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U hebt met andere woorden een intern vluchtalternatief binnen Pakistan. Bijgevolg hebt u het CGVS op geen enkele manier weten te overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Pakistan. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Pakistan het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van

subsidiare bescherming, zou bestaan. Het document dat u voorlegt ondersteunt op geen enkele manier uw relaas over uw problemen. Dit document bewijst enkel dat u even bij dit bedrijf gewerkt hebt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiare bescherming te verlenen.

Verzoeker voert vooreerst aan dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht schendt. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de reden waarom hij zich bij de partij heeft aangesloten en met de lage functie die hij binnen de partij had. Verzoeker heeft zich immers niet omwille van ideologische redenen aangesloten, maar zocht een tewerkstelling en was tevreden met eender welke tewerkstelling. Binnen deze partij was verzoeker bovendien een kleine werker, een manusje van alles. Het is dan ook niet verwonderlijk dat hij geen informatie kan verstrekken over wanneer en waarom de partij MQM-H werd opgericht of over de politieke standpunten van de partij. De kennis over MQM-H die van verzoeker wordt vereist is dus te diepgaand. De partij MQM-H was bereid om hem in dienst te nemen omdat hij Urdu sprak en omdat hij beloofde hard en goed te werken. Hij zal altijd gevisieerd blijven omdat hij voor MQM-H heeft gewerkt.

Verzoeker stelt dat er voor hem en zijn familie in Pakistan geen reëel binnenlands vestigingsalternatief is. Zijn echtgenote is tijdelijk naar Jhelum kunnen terugkeren, maar deze tijdelijke terugkeer van één enkele persoon kan niet vergeleken worden met een permanente terugkeer van zijn gehele familie. In Jhelum zijn er geen verwanten die verzoekers familie kunnen onderhouden en financieel is verzoekers familie te zwak om een dergelijke verhuis te bewerkstelligen. Verzoeker en zijn familie zullen er terechtkomen in mensonwaardige omstandigheden.

Verzoeker stelt dat hij geen beroep kan doen op de hulp van de autoriteiten. Hij vreest immers dat dit het probleem enkel groter zou maken omdat de personen die hem viseren dan ook zijn familieleden zullen gaan lastigvallen.

Verder voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG en de materiële motiveringsplicht schendt. Verzoeker leidt uit de bestreden beslissing af dat de algemene veiligheidssituatie in Karachi te ongunstig is om mensen naar terug te sturen. Wat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab betreft, ontbreekt elke vorm van motivering. Verzoeker verwijst naar het "Reisadvies Pakistan" van de FOD Buitenlandse Zaken van 4 november 2011, waarin de provincie Punjab als een bijzonder gevaarlijk gebied wordt omschreven. Nog volgens dit reisadvies wordt een verblijf in Pakistan afgeraden, gelet op de uiterst slechte veiligheidstoestand en de vele (dodelijke) burgerslachtoffers van het geweld. Verzoeker meent dat er van hem niet kan worden verwacht dat hij zijn toevlucht zoekt in een andere regio van Pakistan.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiare bescherming.

Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij in Pakistan moet vrezen voor vervolging of voor ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet als gevolg van zijn werkzaamheden voor de partij MQM-H. Verzoeker verklaarde immers dat hij binnen de partij een lage functie had en dat hij zich niet om ideologische redenen had aangesloten maar dat hij gewoon werk nodig had. Bovendien werkte verzoeker ondertussen niet meer voor de partij. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat verzoeker bij een terugkeer naar Pakistan problemen zou krijgen met leden van MQM Altaf.

Verder zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verklaarde dat hij afkomstig is uit de provincie Punjab maar dat hij het grootste deel van zijn leven in de stad Karachi in de provincie Sindh heeft gewoond. De verwerende partij heeft aan haar verweernota een rapport toegevoegd van 29 oktober 2011 over de algemene veiligheidssituatie in Pakistan. In dit rapport wordt gesteld dat er zich in Punjab en Sindh met enige regelmaat aanslagen voordoen maar dat er niet kan worden gewaagd van een situatie van veralgemeend geweld. Over de stad Karachi stelt het rapport dat de agglomeratie te kampen heeft met explosies, *targeted killings* en *sektaire clashes*. Uit dit rapport blijkt dus dat er in Karachi en in de provincies Punjab en Sindh geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van

de vreemdelingenwet. Het reisadvies dat verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, werpt hier geen ander licht op. Het reisadvies spreekt van gewelddadige aanslagen in de grote steden van het land, waaronder Karachi, maar vermeldt niet dat in Karachi en in de provincies Punjab en Sindh aanhoudend wordt gevochten en anti-regeringselementen er permanent aanwezig zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan hier, gelet op het voorgaande, dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Anders dan verzoeker lijkt te menen, kan de schending van deze rechtsregel bovendien niet dienstig aangevoerd worden om de hervorming van de bestreden beslissing te verkrijgen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER